

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ.17, 12-19)

Στήν παραβολή τῶν Δέκα Λεπρῶν διακρίνεται ξεκάθαρα ἡ ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων ἔναντί του Θεοῦ Ἡ λέπρα ἀποτελοῦσε μία θανατηφόρο νόσο ἕως καί τά μέσα του προηγούμενου αἰώνα. Στήν ἐποχή κατά τήν ὁποίαν ἀναφέρεται τό αὐριανό εὐαγγέλιο, οἱ ἀσθενεῖς δέχονταν ἕναν κοινωνικό ἀποκλεισμό σέ βαθμό πού ἀκόμα καί ἡ παρουσία τους στόν κόσμο νά προκαλεῖ πανικό.

Ἔτσι, μόνοι, ἀβοήθητοι πέθαιναν ἀποκλεισμένοι ἀπό τά ἀγαπημένα τούς πρόσωπα, ἔχοντας ἤδη πεθάνει ψυχικά πολλές φορές ἐνόσω ζοῦσαν... Καί μόνο το ἄκουσμα τῆς ἀσθενείας μποροῦσε νά προκαλέσει τέτοιο πανικό ὥστε νά λιθοβοληθεῖ ὁ ἀσθενής... Μπορεῖ κανεῖς λοιπόν νά φαντασθεῖ, σέ τί συνθήκες ἐξωτερικῆς ἀπομόνωσης ζοῦσαν οἱ ἀποκλεισμένοι ἀπό τόν κόσμο λεπροί...

Φθάνοντας ὁ Κύριος μας πρός τά Ἱεροσόλυμα ἔξω ἀπό μιά μικρά κωμόπολη, βλέπει παρατεταγμένους ἀπέναντί του δέκα ἀνθρώπους πού κουβαλοῦσαν τόν σταυρό τῆς ἀσθενείας. Δέκα λεπροί πού βλέποντας Τόν, ἄρχισαν μέ μιά φωνή νά τόν ἐκλιπαροῦν: “Κύριε Ἰησοῦ, κἄνε τό ἔλεός σου καί σέ ἐμᾶς...”! Τί κραυγή ἀγωνίας εἶναι αὕτη; Τί πόνο ψυχοσωματικό κρύβει μέσα της ἡ ἰκεσία... Ποιός ξέρει, ποιές μάνες, ποιές γυναῖκες, ποιά παιδιά θρηνοῦν τούς ζωντανούς-νεκρούς! Ποιός μπορεῖ νά γνωρίζει τί σημαίνει ἄγγιγμα θανάτου, ἐκτός ἀπό αὐτούς τούς δυστυχεῖς ἀνθρώπους, πού ἡ ἀσθένεια τούς ὁδήγησε σέ ἀργό καί ἐπώδυνο θάνατο...

Ὁ Ἰησοῦς σταματᾷ ἀπέναντί τους. Ἴσως κάποιοι νά προσπαθοῦν νά Τόν ἀπομακρύνουν ἀπό τούς λεπρούς! Ἐκεῖνος ὅμως δέν φεύγει! Ὅσους ἀπορρίπτουν οἱ ἄνθρωποι, ἔρχεται καί τούς ἀγκαλιάζει ὁ Θεός! Τούς μιλά μέ τήν φωνή πού αἰχμαλώτισε χιλιάδες ἀνθρώπων στό ἄκουσμά της. Τούς προτρέπει νά πᾶνε ἀμέσως στούς Ἱερεῖς οἱ ὁποῖοι κατά τόν νόμον, μποροῦσαν νά πιστοποιήσουν τήν θεραπεία. Ἀμέσως σπεύδουν νά ὑπακούσουν στόν Λόγο! Στόν δρόμο, αἰσθάνονται πῶς ἡ ἀσθένεια τούς ἐγκαταλείπει γιά πάντα... Πλέον, ἡ θανατηφόρος λέπρα τούς ἀπελευθερώνει ἀπό τά ὀδυνηρά δίκτυά της, ὑπακούοντας στούς Θεϊκούς Νόμους! Ποιός μπορεῖ νά περιγράψει τήν χαρά τῆς εὐτυχίας πού κατακλύζει τήν πονεμένη καρδιά τοῦ κάθε ἐνός ἐξ’ αὐτῶν, ὅταν ἐπέρχεται ἡ ἐπιβεβαίωση τῆς θαυμαστῆς θεραπείας...

Ὅμως, γρήγορα ξεχνοῦν... Ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πού ξεχνοῦν τόν Θεό στίς ὥρες τῆς εὐτυχίας καί Τόν θυμοῦνται ξανά στίς στιγμές τῆς θλίψεως καί τῆς δοκιμασίας. Τό γνωρίζει αὐτό ὁ Θεός! Πάραυτα ὅμως, αὐτό δέν Τόν σταματᾷ ὥστε νά παρέμβει θεραπευτικά καί νά τούς λυτρῶσει ἀπό τήν μάστιγα τῆς ἀσθενείας τους...

Ὅμως, δέν εἶναι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἴδιοι... Ξάφνου, εἰς ἐκ τῶν θεραπευθέντων ἐπιστρέφει γιά νά ἐκφράσει τήν εὐγνωμοσύνη του σέ Ἐκεῖνον πού τοῦ χάρισε τήν θεραπεία! Πέφτει στά πόδια Τοῦ Χριστοῦ

πού λίγο μετά θά καρφωθοῦν ἐπάνω στόν Σταυρό τοῦ Γολγοθά! Μέ δάκρυα εὐγνωμονεῖ τόν φιλόνηθο Κύριο. Οἱ παριστάμενοι, αἰσθάνονται τήν ὑπέρβαση τῆς λογικῆς μπροστά σε αὐτό πού δέν μπορεῖ νά κατανοήσει: τό θαῦμα! Ἐνας ἐπέστρεψε νά εὐχαριστήσῃ τόν Κύριο καί αὐτός Σαμαρείτης...

Δέκα δέν θεραπεύθηκαν; Ρωτᾷ ὁ Κύριος, Οἱ ἄλλοι ἐννέα δέν στάθηκαν νά ἀποδώσουν εὐχαριστία στόν Θεό; Πόσο τραγικό γιά τόν ἄνηθο, ἀκούγεται τό παράπονο τοῦ Χριστοῦ μας... Τραγικό γιά τόν ἀχάριστο ἄνηθο, πού γρήγορα μπορεῖ καί ξεχνᾷ. Ἐνα σκυλάκι, ἂν τοῦ δώσεις λίγο ψωμί θά σέ ἀκολουθήσῃ γιά πάντα. Ὁ ἄνηθος, ὅτι καί νά δεχθεῖ στήν ζωή του, γρήγορα μπορεῖ νά ξεχάσῃ... Δικαίως ὁ Ἱερός Χρυσόστομος ἀποφαίνεται: “Ὁ ἀχάριστος ἀνόσιος καί εἰκότως. Ὁ γάρ περὶ τόν εὐεργέτην ἀχάριστος, τί ἂν γένοιτο ποτέ περὶ τοὺς ἄλλους; Ὁ ἀχάριστος ἄσπονδος, ὁ ἀχάριστος ἄστοργος...” (Εἰς Β΄ Τιμ. Η΄, ΡΓ. 62,643).

Πήγαινε λοιπόν τοῦ λέει ὁ Κύριος, ἡ πίστις σου σέ ἔσωσε! Ἡ Πίστις! Ἡ ἐσωτερική αὐτή δύναμη πού καθιστᾷ τόν ἄνηθο, ὄντος ὑπεράνηθο καί πού οὐδεμίαν ταύτιση μπορεῖ νά ἔχει μέ τόν Νιτσεικό ὑπεράνηθο, ἐκεῖνον πού τήν δύναμη τοῦ τήν περιορίζει στόν ἑαυτόν του... Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται διαχρονικά. Ὁ εὐεργετημένος ἄνηθος συμπεριφέρεται μέ ἀχαριστία στόν εὐεργέτη Θεό! Φοβερό καί θανάσιμο ἀμάρτημα ἢ ἀχαριστία.

Πόσο σημαντικό εἶναι νά εὐγνωμονοῦμε τόν Θεό γιά ὅλα ὅσα μᾶς χάρισε καί ὄχι γιά ὅσα θά θέλαμε ἐμεῖς νά ἔχουμε! Τό παράδειγμα τοῦ αὐριανοῦ εὐαγγελίου, καθίσταται ὄντος ἐπίκαιρο, σέ ἕναν κόσμον πού ἔμαθε νά ζητᾷ καί ὄχι νά προσφέρει. Ἄς μὴν φανοῦμε ποτέ ἀχάριστοι στόν Οὐράνιο Εὐεργέτη μας. Ἀκόμα καί ἂν πολλές φορές βρεθήκαμε στήν θέση τῶν ἐννέα ἀχάριστων, πάντοτε ἡ θέση τοῦ ἐνός εὐγνώμονος θά μᾶς περιμένει...

Πανος. Ἀρχιμ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου
π. Θωμᾶς Ἀνδρέου
Πρωτοσύγκελλος Ἱ. Μ. Ἰωαννίνων